

ACC. NR M. 8982:1-20.

Landskap: *Skåne*

Upptecknat av: *Olof Christoffersen*

Härad: *Phytts*

Adress: *Långåkra, Målad*

Socken: *Fru Målad*

Berättat av:

Uppteckningsår: *avskrivet 1943*

Född år _____ i _____

Valborgs- el. 1:a majfirandet

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

*avskriften till
sänd O. C.-n.
27/4-43.*

*Orig. har
19 s. och finns
i "Folkarkivet"*

ACC. N:R M. 8982: /

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Valborgs - eller första Maj firandet i gamla dagar.

Valborgsmässoafton firades i äldre tider på olika sätt, dels tändes det eldar på höjderna dito var det sed att sjunga Maj i byn på Valborgsmässodagen den 1 maj, vilken nu kallas Philip-
lippus, härleder sitt ursprung från en anglo sachisk prinsessa, kung Richards dotter Valburgis som dog omkring 780 såsom abbedissa i klostret Heidenheim i Würtemberg. Den 1 maj blev Valborg av påven förklarad för helgon och åkalldes särskilt såsom främjerska av åkrarnas fruktbarhet. I äldre tider avbildades hon i regel med en oljeflaska och tre sädesax. Hon ansågs nemligen så helig att det ur hennes grav framvällde en helande olja. Under sådana omständigheter kan man ju icke undra över att den heliga Valborg kommit att avlösa den hedniska vårfesten till Frejs ära och för god äring det kommande året, just nu då träd och buskar började pråla i spädgrönt och blommorna nicka i skogen.

Äldre personer veta omtala att i äldre tider även här i Skåne upptändes stora bål å höjderna valborgsmässoaftonen och att de dansade i ringar deromkring så att ringarna rörde sig i motsatt riktning mot varandra under de livligaste åtbörder. Eldarna matades med trädgrenar och i densamma hade uppbränts de under fastan utklädda "fastelannsbobborna" Dessa valborgseldar äro tydligen en sed som kvarlevat i minnet från hedentiden och strax derefter fortsatts, allt i den tron att de högre makterna

ACC. N:R M. 8982:2.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

derigenom skulle vara dem bevågna med god årsväxt om de offrade till deras gamla gudar. Dessa bål skulle påtändas, sade gamla., med glöder från flintstålseld, sade Per Persson i Fru Alstad. Det var ej nog med att man vid dessa hedniska offerhögtider offrade fastlagsdockorna, man har enligt sägen som fortlevat - också offrat människor. Så t.ex. har Kyrkoherden Sven Trädgård i Eskiltorp år 1728 gjort följande kyrkoboksanteckning. En gammal man här i Eskiltorp har berättat för mig att han av sina förfäder hört att traktens befolkning i hednatiden brukade samlas vid dessa stendösar en gång varje första sommardag varvid ett levande barn offerades och uppbrändes. Sedan offeringen verkstälts dansade menigheten efter trummor och basuners ljud hela natten ända till soluppgången.

Den gamla leken "liten lever än" härleder sig säkerligen från dessa barnaoffer. Ty då offerprästen med flintkniven skurit eller stungit sitt offer lemnades det, liksom sticken i leken, att gå från den ena till den andra tills det dog och under tiden sade man nog liksom nu i leken: "liten lever än."

Dessa hedniska maj eller sommarfester utfördes till en del på de döda förfädernas stendösar varå man ännu kan se många eltakvarnar eller offerskålar t. ex. å täckstenarna å Snorringe dös, Pulpeten i Tommarp och å flera andra ställen.

Att dessa hedniska bruk levat kvar i folkminnet är ju

ACC. N:R M. 8982:3.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

nästan utan all tvivel ty far och mor har ju berättat det för sina barn och vad som höres i barnaåren det glömmes nog ej så lätt av de flesta.

För övrigt är det fullt tydligt bevisat alldenstund den lundensiske ärkebiskopen Hannes Dros i sin synodalförordning på 1280 - talet förbjuder "de danser och stygga sånger som årligen vissa aftnar och nätter pläga sjungas efter hedniska bruk och sedvanor."

De gamla omtalade s.k. gångdagar som också ursprungligen hållits hälst vid denna tiden men sedan av prästerna förlagts till korsmässodagen. Ursprungligen har tydligen folket gått och sjungit böner till Frejs och Frejas ära, ty de ramsor jag derom hört i min ungdom kunna omöjligen vara av katolskt ursprung. Sedan kristendomen införts har naturligtvis sedan upptagits av de katolska prästerna och för att de skulle kunna göda sig på den okunniga åkerbrukande hopens bekostnad. I befolkningens åskådningssätt har detta prästernas görande ej kunnat utplåna deras egen gamla sed att gå kring sina åkrar med en gudabild, på ett prosionskors satt överst på en lång käpp, och bedja om god äring, vilket verkligen har existerat. Prästerna har också vid dessa sina eller prosionskors korsmässohelgelser kringburit ett krusifix och därför tillerkänts den s.k. helgonskylden bestående av en eller två skäppor säd av varje hemman säger prästen i Gylle i ett gammalt protokoll. Gångdagarna har säkerligen

ACC. NR M. 8982: 4

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

ett mycket äldre ursprung än prästernas korsmässotåg kring åk-
rarna.

Ovannämnda eldfäster och nedannämnda majsjungande kan omöj-
ligen hava existerat på samma år och samma dag. Eldfästerna har
nog ursprungligen varit vi årets första sommardag den 14 april
eller också den 20 april då solen går in i Solhuset Thrymhem.
Genom ändringen av tideräkningen gamla och nya stilarna har tyd-
ligen tiden blivit förlagd till den siste April, då växtlivet
varit utvecklats som för nya tidens antagande och på så vis fort-
levat kvar både i verkligheten med valborgsbål och i folktradi-
tionen ända in i slutet av 1800 talet.

Valborgsaftonen skulle hemmans åboarne dricka "märj i ben"
vilket skulle bestå utav husmännen och inhysesfolk som i äldre
tider alltid också hade smådjur såsom gäss, får, svin, getter.
ehuru de ej ägde någon jord utan betade dem å byns allmänning
vilket var deras rätt. Vid detta "märj i bens"= drickande in-
gick också bötesöl för söndriga gärdesgårdar vilka skulle vara
färdiga till denna dag.

Majsjungandet i gamla dagar var däremot om man så vill
säga, en "drängarnes sommarfäst" ty det var alla socknens dräng-
ar som gingo omkring och sjöngo maj i by i alla socknens går-
dar för att derigenom skaffa sig naturprodukter till ett glatt
maj eller sommargille som tydligen ursprungligen ej alls stått
i samband med s.k. majgreve och pingstbrud vilket av de gamla

ACC. NR M. 8982:5.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

berättades och förlades till pingstiden. Vissjungande eller majvisorna är deremot nog säkerligen ett lån utav de gamla pingstvisorna vid pingsbrud och majgrevefästerna. Åtminstone har jag icke utav någon gammal hört omtalas att majbrud och majgreve vid drängarnas majsjungegille skulle hava existerat.

En gammal man som om han nu levat, varit 110 år nu 1932 har berättat följande om ett majgille 1861 i en av Skytts härad's byar der han, såsom varande den mest meriterade inom byn, blev utkorad till ledare och försjungare, han hette Per Rasmussen och bodde i Fru Alstad. Den siste April i kvällningen efter slutat vårarbete samlades alla socknens drängar och åbosöner å kyrkplatsen. Så snart alla voro samlade valdes min berättare till ordningsman och sångledare. När han utkorats höll han ett varningstal till skaran enligt gammal regel så lydande "Låtom oss veta att tacka Herranom, ty han är god och hans mildhet varar ifrån evighet till evighet amen. Låtom oss icke hålla vårt lag till något fylleri eller dryckenskap, såsom det hänt Loth och Noack i fordna tidor, ty Noack lät sig drucken se och deri var han skammad, och sonen gjorde av fadern spe och vart deröver bannad, Hans synd kom icke Loth uti då han sina döttrar skämde, det var allt för det fylleri, se vad skam honom hände, oss råder Christus innerlig, att taga oss till vara att dryckenskap och fråsseri ej stöter i evig fara; den dag skall komma hastelig,

ACC. NR M. 8982:6.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

som fågeln grips i snara, strax följer jämmer evinnerlig, drin-
kare tag dig till vara!" Låtom oss hålla vårt lag med enighet,
rolighet och kärlighet, så att det kan heta: "Kära bröder och
systrar"! Varen alla vid ett sinne, medlidande uti vänlig, broder-
lig kärlek; den ene förekomma den andre med inbördes heder och
vedergälle icke ondt för gott, icke bannor för bannor, uton
tvärt om välsignelser, ty vi böra det veta och förstå att vi
dertill äro kallade att vi skola ärva välsignelser. Låt oss der-
för icke rätta oss efter tiden ty tiden är ond; men jag håller
det före så, att denna tidens vedermöda är icke att likna mot
den herlighet som på oss uppenbaras skall derföre: O kärleks
eld uppvärm vårt sinn! Gif oss allom i hjertat in att vi sam-
manleva, som bröder och systra kära i fred och rolighet vi som
kristne äro."

Efter detta tal om hur de skulle uppföra sig avslutades
det med en psalm ur gamla psalmboken så lydande:

"Tack min Gud för hälsan kära
Den Du förlänat mig,
låt mig nyttjan dig till ära
och min nästa jemtelig,
till rätt fromma gagn och nytta,
att jag efter levnad min,
må med glädje få inflytta
uti himlasalen din."

ACC. N:R M. 8982:7

Dessa varningar lär ej ha förklingat förgäves, ty slagsmål och dylikt hördes ej av ehuru det söps förfärligt, "men de va gott hemmabränt brännevin o de ble di ente fulla o galna ov de, borre sömnia o so snart de sovet litt va di lia duktie igen" berättade de gamla kvinnorna.

Sedan varningen och bestämmelser utalats skulle ju sjungandet börja. I den byn varest ovannämde berättare förestod ordningen delades sångareskaran i två hälvter. Sedan början gjorts vid annexhemmanet skulle den ena hälvten gå rätt om (höger om) och skulle den ena hälvten besöka alla gårdar norr om kyrkan, och den andra hälvten skulle gå aved (venster) om och besöka alla som voro belägna söder om kyrkan, för att sedan råkas på ett bestämt ställe och så gemensamt kunna på morgonen sjunga in på den gården der majgillet skulle stånda, så snart vårbruket var överståndet. När de då på morgonen sjöngo in, skulle hela skaran hava davre (frukost) på den blivande gillesgården, vilket gick om i tur och ordning på alla gårdarna i socknen. På en annan gård i socknen skulle de ävenledes i tur och ordning, om natten hava en bit mat, . Dessa gårdar kallades "bedeställe". På dessa "bedeställen och "davre" ställen skulle var och en som ville hava sig en sup kunna liksom vid fastlagsgillet uttala ett suprim vilkaofta voro av mustigaste slag och icke rätt gärna lämpa sig för återgivande.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

ACC. N:R M. 8982:8.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Det var vid denna tid i sydvästra Skåne den brådaste vartiden och något gille kunde därför ej komma ifråga, ty då ville ej bönderna släppa till vare sig det ena eller andra. Majgillet kom därför att anstå tills dess vårarbetet var avslutat då gillet hölls. Det blev således också ett slags våroffer åt de goda makterna för god äring. I de lärdas beskrivningar påstås ju att majsjungandet samt pingstbrud = och majgrevefesterna äro ett och samma. Detta är säkerligen ett stort fel. Visserligen står det i en majvisa som också sjungits här i sydvästra Skåne "nu sätta vi löv uti ert tak" . Detta är tydligen en felaktighet om dermed menas maj (=bokelöv) ty alla de gamla jag själv ofta talat med om den saken sade: "do vi gick onsjung maj do satte vi gråbynke (artemisia) o skräppebla (Loppa affisinatis) i tag-skägged över bodde stuedaren o stalldaren o i bikupehättorna men om pingesda do skulle vi maje allt me maj (boke) grena o ente ens glömma pians hörilann." Som vi av dessa uttalande ser var det ej majgrenar som sattes i taken den förste maj.

Då nu gillet skulle hållas kommo alla bondpigor och döttra med förningar bestående av ägg, mjölk, mjöl, smör, bröd, rökt fårkött och sullkorv m.m. till gillesgården der majgillet skulle vara. Majgillet bestod av smör och bröd med korv och rökat fårkött, långefisk och senapssås, risgröt (i äldre tider "söddergröd") (korngrynsgröt) samt äggekaka, äggeröra, kokta

ACC. N:R M. 8982:9.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

ägg och stekta ägg med stekt fläsk. Dessutom bjöds det på destilerat brännvin och romtoddy. Gillet varade ofta i två dagar med dans och spel av klarinett och fiol.

När drängarna valborgsaftonen gingo ikring och sjöngo majvisorna förekommo flera varianter: En som sjöngs här i Skytts härad 1861 har jag upptecknat efter ovannämde försjungare och den sjöngs 1861 på följande sätt först med ett hälsningsvårs:

God afton om Ni hemma är !

Maj du är välkommen !

Förlåt oss om vi väcka er !

Glädjens Gud för en så juflig sommar !

På "bede" och "dafre" ställena sjöngs detta värns som hälsningsvårs:

Vår skov har fått så grön en topp!

Maj är välkommen !

Stigen opp och bjuder oss ing !

Glädjens för en så ljuflig sommar !

Eller också:

Här står vi alla i en ring

Maj är välkommen !

Ni öppnar säkert ger dörr o slepper oss in

Glädjens för en så ljuflig sommar!

Efter dessa hälsningsrim stämde sångarskaran upp " Alla världen

ACC. NR M. 8982:10.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

skapar' av evighet" i alldeles samma förm som omtalas i Folklivet
i Skytts härad av Nicolovius I v.16 sjöngs i tredje raden"Gif är-
tor, röttor, kål, salat!

På de ställen eller gårdar som man visste att det vankades
bra till bästa (sångarskaran bjödos nämligen på alla ställen på
stående fot å gården mer och mindre rikligt med thorsmånadsöl
eller brännvin) och guda gåvor, sjöngs dessutom ett rimmat fader
vår så lydande:

O Fader uti ängla-cor,
Maj du är välkommen !
Vi äro dina barn på jord,
Glädjens Gud för en så ljuvlig sommar.

Ditt namn det heligt vare här
i liv och lära, fjärr och när!

Ditt rike komme ned i fred
Till oss i nåd och kärlighet! (=härlighet)

Din vilje ske på jordene,
Som den sker i himmelen!

Gif oss i dag vårt daglig bröd

Att vi ej svälta i vår nöd.

(=vänd bort dyrtid och annan nöd)

ACC. NR M. 8982:12.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

So står der en vagga ve pians säng
Glädjens Gud för en så ljuvlig sommar.

Hände det t.ex. att någon dräng ej ville följa med längre utan behagade gå in i ett "lagoll och lägga sig så fick han sig följande smådevärs:

Sovsov, so sov, du lade stud
ti krogor o ravnar asa di ud.

Ifall bondfolken ej ville stiga upp eller sångarskaran ålades att dra dit pepparn växer eller dylikt uppstämde samma vanvördiga hälsning som till den late drängen, eller också:

Här stå vi alla invid jär vägg
O få vi inte sjunga ska vi inte eda jära ägg,
o få vi inte sjunga kan f--n ta jära ägg!
Ja so li, so li so blött, so blött
me röven i en tjörnekrona.

När sångarskaran hade blivit väl undfägnade och de visste att gåvan till deras majgille blev riklig uppstämde vid avtågandet till dotterns ära såvida någon sådan fanns i huset som kallades piga

Tack och tack, ska pian ha!

(Ifall ingen dotter fanns sades det "I" vilket betyder mor i huset.)

Maj du är välkommen!

ACC. N:R M. 8982 : 13.

Förr gåvan vi fick, den va so bra!
Glädjens Gud för en en så ljuvlig sommar.

Vår skov har fått så grön en hatt
Och alla gröna ängar
I soven sött! Vi bö gonatt!
I soven gott i jära sängar.

Nu gå vi alla frå gär går
Maj du är välkommen
Men komma igen ti nästa år.
Glädjens Gud för en så ljuvlig sommar.

Utav andra försångare har jag också hört att en annan
majvisa sjungits här i Skytts härad av följande lydelse:

God afton om Ni hemma är!
Maj är välkommen,
Förlåt oss om vi väcka Er,
Sommaren är så ljuvlig för ungdomen.

Per Rasmusson sjöng majvisan sålunda:

Nu komma vi uti er gård
Maj är välkommen
Och fråga om vi sjunga får.
Glädjens Gud för en så ljuvlig sommar.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

ACC. N:R M. 8982:14.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Ty bära vi nu maj i by
Och prisa den med sånger ny.

Ty vinterns fång ur landet är
För lövet och gräset grönt nu är.

Den lilla lärkans ljuva klang
Går upp i sky med majesång.

Wälkommen är maj månads tid
Gud signe denna sommar blid.

Förläna oss ett ymnigt år
Bevara både hus och går.

Stark humle-häng på stängerna
Så besk malört på ängarna.

Gif mjölk och smör, osten god
Bovete och till vetegröt.

Gif bina vax och honing söt
Till läkedom, mat och ljus och mjöd.

Låt hönan värpa ägg på fat
Till pannekaka äggamat.

ACC. NR M. 8982:157

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Nu sätta vi löv uti ert tak
Det skall Ni få se i morgon dag.

God natt och tack ska Ni ha!
Maj är välkommen
För gåvan den var ganska bra
Glädjens nu för en så ljuvlig sommar.

På majgillet sjöngs och spelades samt dansades en annan
majvisa som började sålunda:

"I da den fyste maj,
I da den fyste maj, maj, maj,
I da den fyste maj." refrängen i en lång trall.

Ehuru prästerna gjort allt vad i deras makt stått att för-
hindra dessa gamla majsjungningar har allt varit förgäves. I
Skytts och Wemmenhögs härads tingsböcker omtalas flera åtal mot
fastlags och majfester. Så t.ex. omtalas det ~~att år~~ 1723 hade
kronobefallningsmannen Brant vid sommaringet åtalat samtliga
Gislöfs drängar " för det de druckit hela lördagsnatten och för-
summat gudstjänsten andra söndagen efter påsk." Svarandena till-
stodo, att de gått omkring och sjungit maj om lördagsnatten,
men förnekade, att de försummat kyrkan. Befallningsmannen före-
tedde en skrivelse från pastor Öhrenberg, deri denna uppgav,
att klockaren känt några av drängarna i kyrkan, men åter måst

ACC. N:R M. 8982:16.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

visa ut dem, "enär intet besked var med dem." Befallningsmannen yrkade ansvar jemväl åt dem, som varit i kyrkan, enär de ej kunnat reda sig vid förhöret, och anhöll att förbud måste utfärdas för majgillens vidare firande. Svarandena sade sig nu ej kunna neka till sina brott, men bådo om förskoning och lovade bättring.

Häradsrättens utslag lyder: Gislöfs drängar, som en söndagsnatt hava ute i byn icke allenast sjungit maj, utan ock både före och efter predikan öfvat dryckesmål, derigenom några af dem försummade gudstjensten, skola för detta sitt ohelgande af sabaten plikta, likmäktigt Kon.Mat.ts allernådigaste förordning om edor och sabatsbrott af år 1687, 40 öre sylfver mynt vardera. Och varder dessutom denna byns ungdom, tillika med den öfriga i häradet, åtvarnad att anställa sådana lekar, sommargillan eller andra dylika upptåg, antingen om sön - och högtidsdagar, eller om aftonen eller natten förut såframt de vilja undgå laga böter, 40 mark vardera, hvilket vederbörligen skall i alla församlingar i häradet förkunnas."

Detta var ju drängarnas vårgille vilket, såsom av ovanstående framgår kunde bliva föremål för åtal.

Pojkarna hade också sitt vårgille ty de skulle lära sig i tide. De gamla omtalade att barnen i gamla tider samlades en vacker vårdag och tågade från träd till träd för att söka reda på alla socknens skat och kråkbon som de ofta med lifsfara plund-

ACC. N:R M. 8982:17.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

rade på ägg eller ungar som de uppsamlade i en korg. Sedan detta var gjort gingo de omkring och visade korgens innehåll för alla "bonemoror i byen." och sjöng följande vers:

"Ja ska hälsa frå Pär skrick o Pär skadde
o alla hans ägg o unga
Om I vill ge han litt po hans tänge
Eller ska han eda opp alla järe äjj o onge."

"Elles so eder han opp alla jära gässlinge o kyllinge."

Som gåva erhöillo barnen några hönsägg, fläsk, bröd och mjölk, vilket medtogs efter hand. Efteråt hade barnen ett litet majgille hos en vänlig gumma (ej på bondgård) som ville åtaga sig att laga en god äggkaka av de erhållna äggen och mjölken, vartill åts bröd och stekt fläsk.

Valborgsafton skulle spelemännen enligt folktron lära sig spela fiol av näcken der han satt under brovalvet vid den brusande vårfloden. Man kunde t.ex. om aftonen lägga dit sin fiol och låta den ligga till efter midnatten och då gå och hämta densamma. Men nu gälde det att taga sin egen åter, ty det låg nu två fioler alldeles likadana. Tog man sin egen så kunde man utan vidare spela vad man ville men själva "älvpolskan" var farlig att börja med ty till sist dansa bå folk, bord och stolar m.m. ja allt och alla ut i bäcken om det ej lyckligtvis

ACC. NR M. 8982:18.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

kom någon och såg det (som ej hört början) och med ett snitt av sin kniv avskar fiolsträngarna. Tog man fel fiol dansade man ut i bäcken med detsamma.

Den spellystne kunde också få lektion vid midnattstimmen, då näcken röt: "Stäm emot" varefter han spelade före och lär-
ljuven efter. Gjorde denne ej rätt kunde det hända att han blev kramad om händerna så att blodet gick ut under naglarna. Elfte övningslåten var ovannämde älvapolska efter vilken älvorna dansade bland ängagräset när månen strödde sitt silversken. Denna sista dansleken var ju som ovan nämnts farlig att ge sig in på ty då dansade en och var ut i bäcken der de fortsatte tills de voro uppslitna, så att bara huvudskallen var kvar.

Även herden "fähören", gick sin valborgsmässorond. Han skulle nämligen valborgsafton gå ut i kärren och vattengravar för att plock "kablar" kabbelök (*calta palustris*) och derav binda dels ett stort kors och dels mindre dito. I senare tid fortsattes detta av vaktpojkar och jag har själv som barn varit med då de bundo sådana små "smörkors." Sedan hören fått sina kors färdiga gick han omkring i byn på alla bondgårdar, bärande det stora korset framför sig. Utav de mindre korsen utdelade han ett för varje ko på alla ställen i byn, vilket skulle vara ett tecken att nu kunde sommararbetet taga sin början, Bondkvinnorna hade att lösa sina små "smörlyckekors" med 4 ägg (Dessa kors har jag också sett göras av gamla utav (*Tufa Satifolia*))

ACC. NR M. 8982:19.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

2 marker bröd och en sup, samt något fläsk för varje, varefter hon upphängde korset på bjälken i stugan, der det skulle sitta för sommaren. Den erhållna naturabetalningen kallades korsmat.

Den gamla hörevisan lydde:

"I da som i går
O flaskan ve lår
O rätt som vi går
so ta vi oss en tår."

En annan hörevisa har följande lydelse: (Ja kan inte ihågkomma densamma nu)

Vad mening det nu var med, att det den första maj skulle sättas "gråbynka" och skräppor i takskäggen kan jag ej göra reda för ty jag tänkte aldrig då på att fråga dem efter orsaken och nu äro mina berättare ej mera. De berättade också att det uppspikades ugglor, skator och hökar på portar och stalldörrar nu den 1 maj eller vid pingstiden. Jag har t.o.m. en gång själv som ung sett åtminstone en fågel uppspikad med ryggen mot dörren och utsträckta vingar och fötter. Att såväl gråbynke och skräppors sättande i takskägget som fågeluppspikningen har haft eller är något minne från hednatiden och dess bruk står utom allt tvivel.

Som ovan nämnts hölls majgillet ej förr än bönderna hade tillsått, men det väntades ej dermed såsom det i en del lärda

ACC. N:R M. 8982: 20.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

avhandlingar sägs: "De sammantiggda äggen och maten gömdes till pingsgillet." Nej det säger ju sig själv att det ej gick ty maten blev ju ej bra och dessutom äggen troligen ej dugliga till äggakaka.

So li so li du lade stud

Maj - - -

Ti krogor og ravnar eda ger ud.

Og få vi inte sjunga kan f-n ta gära ägg
eller också

Ja so li, so li so blött, so blött
me rövven i en törnebuske.

Jungfrun Maria och hennes son

Maj var välkommen

De gingo till Jerusalem

Allt så vidt som världen står

spinger i rosor och blommor.